

Νεανυική γυμνασία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δυὸ λόγια. Τῆς Διευθύνσεως

Γεγονότα καὶ Σκέψεις

Διαλεχτοὶ Στίχοι

Γράμματα πρὸς τοὺς νέους μας φίλους. Ὑπὸ Ἑμμ. Γ. Μυτιληναίου, πρεσβυτέρου.

«*Ἔργασία καὶ χαρακτήρ*» Μετάφρασις (ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ) τῆς κ. Εἰρήνης Ἀμ. Ἀλιβιζάτου.

«*Γροθιὰ στὸν πνιγμένον*» Διήγημα τοῦ Pierre Lermite.

«*Ὁ Ἀρχοντας Λούγκ-Φέϊ*» Ἀπὸ τὰ «Μαγικὰ Παραμύθια» τοῦ Κινέζου Πού-Σούγκ-Λίν.

Εὐκαιρίαὶ δωρεὰν ὀπουδῶν διὰ τοὺς νέους.

«*Ἐνα Πρόβλημα*» τοῦ R. P. Lacordaire.

«*Ἡ κοινωνικὴ συμβίωσις τοῦ ἀνθρώπου*» τοῦ κ. Μιχ. Ἡλιοῦ, ἱατροῦ, καθηγητοῦ τῆς Ὑγιεινῆς εἰς τὸ Κολλέγιον Ἀθηνῶν.

Συνεργασία τῶν Νέων.

Ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς : «*Σημειώματα*», τοῦ κ. Μιχ. Στεργιάδη, πτυχ. τοῦ Springfield - College.

«*Τὸ Πήλιο ζητεῖ τὰ χελιδόνια του.*»

«*Ἡ Ἀρχαία πόλις.*»

Ὁ Ἰούνιος τῆς Χ.Α.Ν. Ἀθηνῶν.

Ἀπὸ τὶς ἐκδρομὰς μας : *Σούνιο.*

«*Ἐκ Φλωρίνης.. τὸ φῶς.*»

Ἀλλογραφία.

ΑΘΗΝΑΙ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1931

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2.50

ΑΡΙΘ. 2

ΝΕΑΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

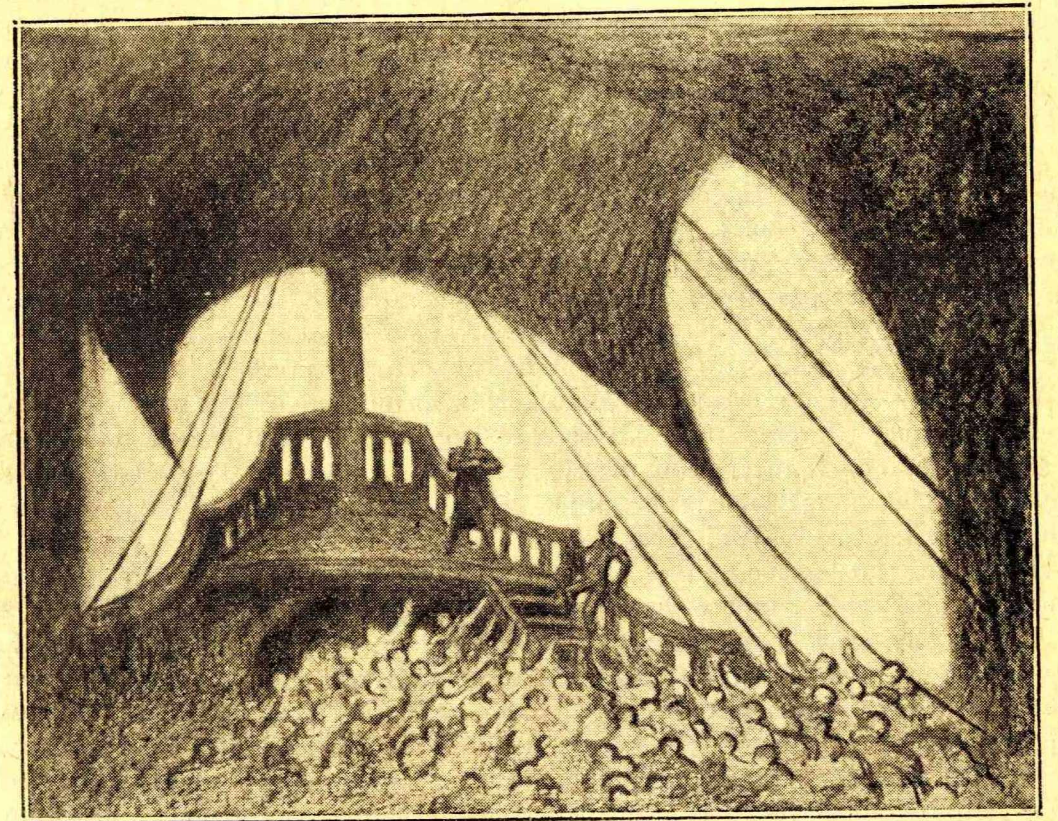
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦ. ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 25
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 15
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ § 1

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44
ΑΘΗΝΑΣ

Νεανική ψυχή

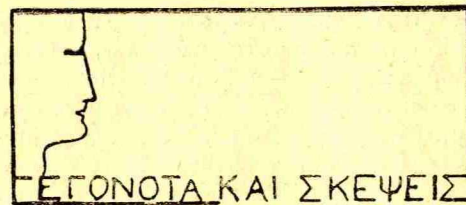
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΠΑΝΟΥ ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ

Η ΣΤΑΣΙΣ

(Από τις εικόνες της "Οπώρας" Χριστόφορος Κολόμβος.)

Οί μὴ ἐπιστρέφοντες τὸ φύλλον, ὡς ἀπαράδεκτον, θεωροῦνται συνδρομηταί.
Ὁ ἐγγράφων πέντε συνδρομητὰς λαμβάνει τὸ περιοδικὸν δωρεάν.

Καθώς θ' αντελήφθησαν οι αναγνώσται μας, ή «Νεανική Ψυχή» δέν πρόκειται νά επιδιώξη τήν κυκλοφορία και διάδοσί της μέ τά μέσα πού αποτελοῦν τὸ συνειθισμένο κεφάλαιο παρομοίων ἐγχειρημάτων: συμμόρφωσιν, δηλαδή, πρὸς ὅλες ἀνεξελέγκτως τίς ὁρέξεις τοῦ μεγάλου ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, καὶ μάλιστα πρὸς τίς ταπεινότερες, πού εἶναι συνήθως οἱ πειθὸν δυνατές. Ἡ «Νεανική Ψυχή» εἶναι ἐνωμώτως μίᾳς προσπάθειας πρὸς ὄρισμένη κατεύθυνσι, πού δέν ζητεῖ νά τήν κρύψη καὶ πού θά τήν γνωρίσουν σ' ὅλο τὸ πλάτος της οἱ ἀναγνώσται μας.

Ἀποτείνεται, συνεπῶς, πρὸς τοὺς σοβαρότερους ἀπὸ τοὺς νέους, ἐκείνους γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ ζωὴ εἶναι — τοῦλάχιστον — κάτι παραπάνω ἀπὸ τήν ἐπιτεῦξι μίᾳς νίκης σὲ κάποια ἀθλητικὴ συνάντησι, ἢ τήν ἐπίδειξι ἑνὸς μοντέρνου κοστούμιου σ' ἕναν καλοκαιρινὸ περίπατο...

Πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἀναγνώσται γιὰ ἕνα περιοδικὸ ὅπως ἡ «Νεανική Ψυχή», δέν ὑπάρχουν καθόλου. Χωρὶς νὰ κατατροχόμεθα ἀπὸ τὴν ἀπαισιοδοξία, ξέρουμε ὅτι, πάντως, τὰ σοβαρὰ παιδιὰ πού σκέπτονται καὶ, πρὸ πάντων, θέλουν νὰ κατευθύνουν τὸν ἑαυτὸ τους ὕστερ' ἀπὸ μελέτη, δέν εἶναι πολλὰ.

Στὸν ἐνθουσιασμὸ αὐτῶν, τῶν λίγων ἔστω, ὑπολογίζουμε, καὶ αὐτοὺς θέλουμε νὰ πλησιάσουμε, ἐλπίζοντας ὅτι ἐν τῇ μεταξὺ θά ξυπνήσουν καὶ μερικοὶ ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι σήμερα εἶναι θύματα ἐκμεταλλεῶν, πού ζητοῦν, ἐν τούτοις, νὰ κρυφθοῦν κάτ' ἀπὸ τήν παντιέρα, ἀκριβῶς, τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσιν.

Εἶναι ἀληθινὰ τραγικὴ αὐτὴ ἡ ἱστορία: Παρουσιάζονται ὡς σωτήρες, ὑποσχόμενοι τὴν εὐτυχία μέσα στὸ κομμάτι τοῦ ψωμοῦ πού— ὕστερ' ἀπὸ ἀγῶνες πού θ' ἀπαιτήσουν ἴσως καὶ τὴ ζωὴ σας — ἰσχυρίζονται ὅτι θά σας δώσουν, ἐνῶ συγχρόνως σκοτώνουν τὸν ἐσωτερικὸ σας κόσμον, πού τὸν θεωροῦν ἀνοητολόγον ῥωμαντισμόν, λησμονῶντας τὴν ἀναμφισβήτητη πείρα ὅτι ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸν αὐτὸ κόσμον, ἐν τούτοις, ἐξαρτᾶται ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν, δυστυχῶς, καθόλου δέν ἐξασφαλίζει τὸ κομμάτι τοῦ ψωμοῦ πού ὑπόσχονται.

« Δέν εἶναι χρυσάφι κάθε τι πού λάμπει . . . »

Οἱ περισσότεροὶ ἄνθρωποι — καὶ ἰδίως οἱ νέοι — τρέχουν, ἀνεξετάστως, πρὸς κάθε τι πού λάμπει, πρὸς κάθε τι πού τοὺς φαίνεται ἐλκυστικόν.

Κάθε τι πού φαίνεται ὠραῖο, εὐχάριστο, γλυκύν, τὸ νομίζουν ἄξιο νά τοῦ δώσουν τὸν ἑαυτὸ τους, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀκόμη ἰδῆ — ἀπὸ τὴν πείραν ἢ, ἂν εἶναι βαρύτεροι, ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἄλλων πού ἔζησαν περισσότερο — τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ἀπλῶς ἐλκυστικοῦ καὶ τοῦ πραγματικὰ ὠφελίμου.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι — ἐδῶ ἢ ἡλικία, μέ τὴν πείραν πού φέρνει μαζί της, ἔχει κάποια σημασίαν — οἱ ὁποῖοι δέν ἀποφασίζουν τόσο γρήγορα γιὰ τὸν προορισμὸ πού θά δώσουν στὴ ζωὴ τους. Δέν τοὺς ἀρκεῖ τὸ γεγονός ὅτι κάποιο πρᾶγμα, πού τοὺς προσφέρεται, λάμπει, γιὰ νὰ τὸ νομίσουν χρυσάφι καὶ νὰ τὸ πάρουν. Ἀποδίδουν στὸν ἑαυτὸ τους κάποια μεγαλύτερη ἀξία καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸ κάθε τι περισσότερες ἐγγυήσεις γιὰ νὰ τὸ ἐγκλωπώθουν, δυσπιστοῦν δὲ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτὴν λάμπην τῆς στιγμῆς, ἢ ὁποία ὄχι μόνον εἶναι πιθανὸν ὅτι θ' ἀμαυρωθῆ σὲ λίγο, ἀλλὰ πολλὰς φορὰς προέρχεται ἀπὸ κάτι καταστρεπτικόν.

Δυστυχῶς ἡ δευτέρα αὐτὴ κατηγορία τῶν σκεπτομένων ἀνθρώπων δέν εἶναι ἢ πολυαριθμότερα, ἐπιπολάζει δὲ πάντοτε τὸ κοπάδι τῶν ἀνθρώπων πού πετοῦν τὸν ἑαυτὸ τους ὀπουδήποτε, χωρὶς σκέψιν, καὶ τοὺς ὁποίους θά ἔχη κανεὶς ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ θεωρήσῃ χωρὶς ἐσωτερικὴν ἀξίαν, ἀφοῦ κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δέν ἀποδίδουν τέτοια ἀξία στὸν ἑαυτὸ τους.

Πέρνουμε μιὰ πλευρὰ τοῦ ζητήματος: Κοιτάξτε τὴν ἀγρίαν ἐκμετάλλευσιν τοῦ σόκιν, ἢ ὁποία γίνεται παντοῦ. Κάθε ἀποτυχημένη προσπάθεια ἔχει πάντα, μέ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ σόκιν, ἐξησφαλισμένην τὴν ἐπιτυχίαν, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ ὑπολογίξῃ ἀσφαλῶς εἰς τὸ κοπάδι τῶν ἀνθρώπων, πού θ' ἀναγκασθοῦν ἔτσι νὰ πληρώσουν, γιὰ ν' ἀγοράσουν τί; Ἐνα ἐρεθισμὸν ἀνεκανοποίητον, ὁ ὁποῖος θά τοὺς σκοτώσῃ κάθε ἀξίαν λόγου διάθεσιν πού ἴσως ἔχουν, γιὰ νὰ τοὺς οἴξῃ εἰς ἕνα τρολλὸ κινήγημα, μέσα εἰς ἕνα δρόμον χωρὶς τέρας, ἐκτὸς ἂν ὡς τέτοιο μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἢ καταστροφὴ των, ἢ διάλυσις τοῦ ἀτόμου. Καὶ ὅμως ἡ μοιρολατρεία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν διὰ τοὺς ἀφίνει νὰ ἐξεγερθοῦν!

Δυστυχισμένη νεολαία! Ἐδῶ τὸ ζήτημα πέρνει θλιβερωτέραν ὄψιν. Ἡ νεότης ἔχει κάποια δικαιολογίαν, ἀφοῦ τῆς λείπει ἢ πείρα: Δέν ἐκἀή ἀκόμη ἀρκετὰ εἰς τὴν φωτιάν αὐτήν, ὥστε νὰ ξεύρη ὅτι δέν λάμπει μόνον τὸ χρυσάφι καὶ γι' αὐτὸ προσελκύεται ἀκόμη εὐκολότερα . . .

Σὲ κάποια πρωῒνὴ ἐφημερίδα ἐδημοσιεύθη σειρά ἀρθρῶν γιὰ τὸν τρόπο μέ τὸν ὁποῖον δι-εξάγεται ἢ προπαγάνδα τοῦ κομμουνισμοῦ μεταξὺ τῶν νέων. Καὶ σκεπτόμεθα: Δέν ἐξεγείρεται μέσα εἰς τοὺς νέους αὐτοὺς ἢ ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ἀφίνουν τόσο δουρικὰ εἰς τὰ χέρια ἑνὸς προπαγανδιστοῦ; Δέν ἀποδίδουν τόση, τοῦλάχιστον, ἀξία εἰς τὸν ἑαυτὸν των, ὥστε νὰ τοῦ διατηρήσουν τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξῃ ὕστερ' ἀπὸ μελέτη καὶ σκέψιν ἀλλὰ τοῦ φορτῶνουν ἀδασάνιστα μιὰ δολόκληρη κοσμοθεωρία, ἢ ὁποία — ἂν εἶναι εἰλικρινεῖς — θά προδικάσῃ τὸ τί θά κάμουν σ' ὄλη τὴ ζωὴ των; Ἄν ἀπέδιδαν κάποια ἀξία στὸν ἑαυτὸν των δέν θά ἐδιόζοντο ν' ἀπαντήσουν ὅπως-ὅπως καὶ, πρωτίστως, θά μελετοῦσαν καὶ τὴν alteram partem. Ἀλλὰ οἱ κοσμοθεωρίες δέν ἐκκολλάπτονται τόσο εὐκολα, ὡς ἀποτέλεσμα μίᾳς συνομιλίας μέ ἕνα προπαγανδιστὴν· χρειάζεται μὸχος, καιρὸς καὶ πόνος, γιὰ νὰ καταλήξῃ κανεὶς σὲ — ἐλάχιστες καὶ τότε — ἀλήθειες, οἱ ὁποῖες ὅμως θά δίνουν μιὰ ἰδιαίτηρη ἱκανοποίησιν σ' ἐκείνον πού τίς ἐζήσῃ καὶ τίς ἀπέκτησῃ. Αὐτὲς οἱ ἀλήθειες δέν κατέχονται ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς πρωτοτυπίας (εἶναι ἀλήθεια καὶ ὄχι φιλολογία)· εἶναι λοιπὸν συγχρόνως ὄλης τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς πορίσματα. Αὐτὲς μόνον ἀσκοῦν ἐπίδρασιν στὴ ζωὴ μας, τὰ ἄλλα εἶναι μόνον γιὰ τὸ θεαθῆναι. Ἀπόδειξις ὅτι ἐνῶ ὄλη σχεδὸν ἢ νεολαία περνᾷ ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸ ἐνθουσιασμὸ, καταλήγει, ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, εἰς ἡσύχους ἀνθρωπιστικούς, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται ὄλη τὴν ἡμέρα ὅπως-ὅπως, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ἕνα κυριακάτικο γλέντι σ' ἕνα παραθαλάσσιον κέντρο. Καὶ πλέον οὐ.

Μὲ σύστασιν πρὸς τοὺς φίλους ἀναγνώσταις μας: Νὰ προσέξουν τὸ ἄρθρον «Ἐργασία καὶ Χαρακτήρ». Προτρέπει σ' ἕνα δύσκολον δρόμον, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ μὴ πιστεύετε ἐκείνους πού σὰς ὑπόσχονται εὐκολὰ πράγματα. Πρέπει, δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς, νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ δύσκολους δρόμους.

Ἄν ἡξερᾶτε ὅμως πόση χαρὰ παρέχει ἕνας τέτοιος ἀγῶν, δέν θά τὸν ἐνομιζατε ποτὲ πικρὸν γιὰτρικόν. Ὁ ἄνθρωπος πού ἐργάζεται ἐπειδὴ πληρώνεται, μοιάζει μέ τὸν καταδικασμένο εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα, ἐνῶ ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ τὴ δουλειά του καὶ εὐχαριστεῖται ἀπ' αὐτή, ἤδη ἔχει ἕνα κέρδος. Πῶς θά μπορέσετε νὰ μείνετε σκυμένος ἐπὶ ἕνα μῆνα μπρὸς

ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ "ΜΑΓΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ,,

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΛΟΥΓΚ-ΦΕΙ

Του Κινέζου ΠΟΥ-ΣΟΥΓΚ-ΛΙΝ

Ο Πού-Σούγκ-Λιν (εξόριστος άθλιος) έζησε στην εποχή του Κάγκ-Χη, δηλαδή πάνω κάτω στα χρόνια του Λουδοβίκου ΙV. Δικχρίνεται από τους συγχρόνους του διηγηματογράφους για την αλήθειαν των κισθημάτων που ζωγραφίζει, το ζωηρό χρώμα, το ανάγλυφο ύφος.

Πρέπει να έχω υπ' όψει του άνεκνώστου ότι ή πίστις στο υπερφυσικό δέν έλειψε ποτέ στην Κίνα, δέν προέρχεται όμως από μιάν θρησκευτική αποκάλυψη αλλά από κάποιαν απόκρυφην παράδοση, που έχει για θεματοφύλακός της από γενεά σέ γενεά τους Taoistes.

Στό ακόλουθο διήγημα παρουσιάζονται οι ψυχές των νεκρών προσηλωμένες στό τάφους, (άντίληψις καθαρά κινέζικη).

Στό Γκάν—Κίνγκ ζούσε κάποτε ένας νέος που τον έλεγαν Τέ, άσυλλόγιστος και άχαλίνωτος στός πύθους. Μιά μέρα, γυρνώντας μεθυμένος πάλι από κάτι φίλους, αντίμωσε στον δρόμο τον μακαρίτη σύγγαμπρό του Κί. Καθώς τό λογικό του ήταν σκοτισμένο άπ' τό κρασί, ξέχασε πώς ο Κί είχε πεθάνει και τον ρώτησε που έμενε τώρα.

—Είμαι φάντασμα, του είπε ο άλλος. Τό έχεις ξεχάσει;

Ο Τέ τά χρειάστηκε, πέρνωντας όμως θάρρος, χάρις στό κρασί που είχε πιει, ρώτησε τό φάντασμα ποιάν ήταν ή δουλειά του.

—Τώρα είμαι δεύτερος γραμματικός του βασιληά της Ρόδας που γυρίζει.»

—Τότε θά ξέρης την μοίρα των ανθρώπων;

—Ίσα—Ίσα, αυτή είναι ή ύπηρεσία μου.

Πώς να μή την ξέρω; Άρκετά σκοτίζομαι κάθε μέρα για να κρατήσω τά τερτέρια σέ τάξι. Είναι μάλιστα λίγος καιρός που, κυτάζοντας τις σημειώσεις μου, είδα τό όνομά σου.

—Και τί έλεγε τό σημείωμα; ρώτησε ζωηρά ο Τέ.

—Δέν θέλω να σε γελάσω. Είναι γραμμένος να φυλακιστής στα τάρταρα!

Με μιάν ο Τέ ξεμέθυσε άπ' τή φρίκη, κι άρχισε να παρακαλή τον Κί για να τον σώση.

—Έχεις έλπίδες να γλυτώσης, αν κάμης κάλές πράξεις. Αλλά τά κρίματά σου είναι τόσο πολλά, ώστε θά χρειαστή μεγάλη προσπάθεια.

Άν κάθε μέρα κάνης ένα καλό, παραπάνω άπό χρόνοσ θά περάση για να λυτρωθής. Είναι πολύ άργά τώρα πειά. Όμως, κάμνοντας τό καλό, έχεις έλπίδα να γλυτώσης άπ' τό αιώνιο κάτεργο.

Ο Τέ σ' αυτά τά λόγια ξέσπασε σέ δάκρυα κι έπεσε κατά γής γεμάτος απόγνωσι. Όταν σέ λίγη ώρα σήκωσε τό κεφάλι, ο Κί είχε χαθή.

Γύρισε στό σπίτι του μελαγχολικός κι από τότε πήρε την απόφασιν να διορθώση τό φέρσιμό του και ν' απορύγη πειά τά λάθη.

Με την ως τότε άσυλλόγιστη ζωή του είχε κάμει πολλούς έχθρους. Ένας άπ' αυτούς βλέποντας την ξαφνική αλλαγή του, παραξενεύτηκε και φοδήθηκε μήπως ο Τέ του έτοίμαζε τίποτε χειρότερο. Μιά μέρα λοιπόν που άπάντησε τον Τέ σ' έναν έξοχικό δρόμο, άρχισε μαζί του την κουβέντα, πλησιάζοντας σιγά—σιγά σ' ένα παληό πηγάδι, κι εκεί μέσα έγκρέμισε, μ' ένα ξαφνικό σπρώξιμο, τον άνύποπτο Τέ. Λογάριαζε πώς θά εύρισκε εκεί ο έχθρός του τον θάνατο, γιατί ήταν πολές όργυιές βαθύ τό πηγάδι, όμως ο Τέ είχε ζαλιστή μόνο άπ' τό πέσιμο και την νύχτα ήρθε στον έαυτό του.

Άρχισε τότε να φωνάζη βοήθεια, κανείς όμως δέν ήρθε να τον γλυτώση, εκτός από τον φονιά που είχε ξαναγυρίσει, για να βεβαιωθή αν πέθανε, και άπάντησε στις φωνές του ριχνοντας μιάν μεγάλη πέτρα στό πηγάδι. Ζάρωσε

ο Τέ σέ μιάν άκρη και δέν τόλμησε να ξαναφωανάξη, ο άλλος όμως, καταλαβαίνοντας πώς, ζούσε ακόμα, γέμισε την είσοδο του πηγαδιού με πέτρες και χώματα. Στο πηγάδι έγινε βαθύ σκοτάδι και τότε πειά κατάλαβε ο κακομοίρης Τέ, πώς βρισκόταν στις φυλακές που του είχε ειπή τό φάντασμα. Δέν είχε καμμιάν τροφή, και σκέφθηκε πώς δέν θά γλύτωνε τον θάνατο. Προσάπθηκε να σκαφαλώση, αλλά βρήκε νερό σέ τρία βήματα τριγύρω του. Σιγά—σιγά ή πεινα που τον είχε ταραξει, άρχισε να ήμερεύη. Κρίνοντας πώς σ' αυτά τά σκοτάδια δέν μπορούσε να κάμη καμμιάν καλή πράξι, άρκέστηκε στο να παρακαλή διαρκώς με δυνατή φωνή τον θεό Φό να τον λυτηθή.

Τότε είδε να πηγαινοέρχονται μέσα στό πηγάδι κάτι φαντάσματα που φεγγόβολούσαν. Είχε άκουστά πώς τά φωτεινά τούτα φαντάσματα είναι ψυχές άμαρτωλών, που δέν βρίσκουν ήσυχία στό θάνατο. Βάθηκε να τις παρακαλή και σκέφθηκε: «μιάν που δέν μπορώ να μιλήσω με ζωντανούς ανθρώπους, αυτές θά με παρηγορήσουν στην έρημιάν που βρίσκομαι». Σε λίγο τά φαντάσματα άρχισαν να έρχονται κοντά του και μπόρεσε τότε να δη πώς είχαν ανθρώπινη μορφή, αλλά τόμισό άνάστημα.

Τά ρώτησε από που έρχόνταν.

— Έδώ είναι, του είπαν, ένα παληό άνθρακωρυχείο. Ο νοικοκύρης του, άπάνω στη δουλειά, τάραξε την ήσυχία ενός παληού τάφου. Τότε ο άρχοντας Λούγκ-Φέι, από μιάν ύπόγεια σπηλιά, έστειλε μέσα στο πηγάδι τό νερό της θάλασσας κι έπνιξε τούς σαραντατρείς εργάτες που δούλευαν. Έμεεις είμαστε τά φαντάσματά τους.

— Ποιός είναι αυτός ο άρχοντας;

— Δέν ξέρουμε άλλο γι' αυτόν, παρά μόνο πώς είναι ένας γραμματισμένος μανδαρινός

στην ύπηρεσία του υποχθόνιου δαίμονα. Έμιας μίας λυπήθηκε, γι' αυτό δέν τιμωρηθήκαμε. Κάθε τέσσαρες—πέντε μέρες μας δίνει νερό και ρύζι και θέλει να ήσυχάσουμε μιάν μέρα τά κόκκαλά μας. Άν καμιά φορά βγής άπάνω, θά φροντίσης να μας δγάλουν από εδώ και να μας θάψουν; Θά σου χρωστάμε εδώ κάτω μιάν μεγάλη χάρη.

Ο Τέ άπάντησε:

— Όσο έχω ακόμα ζωή, πώς να τό ξεχάσω; Άλλ' όταν τό κορμί μου πάη στην κόλασι, τί έλπίδα θά έχω να ιδώ τό φώς της μέρας;

Ζήτησε λοιπόν από τά φαντάσματα να παρακαλέσουν τον θεό Φό, ώστε να πάρη τέλος κάποτε ή φυλακισί του.

Ο άμοιρος Τέ άλλοτε πλάγιαζε να κοιμηθή, άλλοτε ξυπνούσε και κάθιζε, κι έτσι περνούσε ο καιρός του. Επί τέλους είδε να φέγγη στό βάθος ένα λυχνάρι. Κείνη την ώρα φώναξαν όλα τά φαντάσματα χαρούμενα:

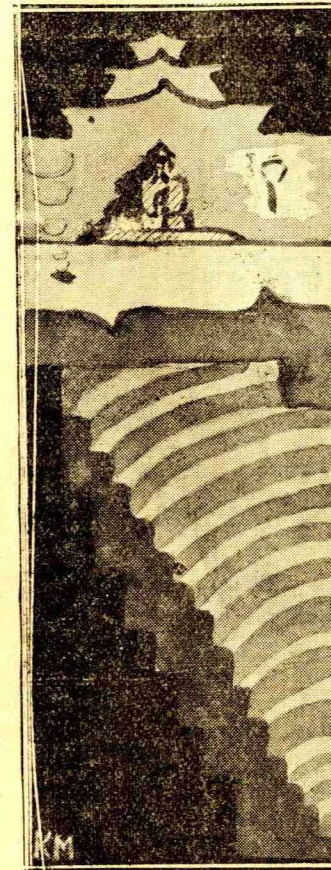
— Έρχεται ο άρχοντας Λούγκ-Φέι, να μας δώση τροφήμα.

Είπαν άμέσως στον Τέ να πάη μαζί τους, αυτός όμως φοδότην τό νερό που ήταν γύρω—γύρω και δέν τό κουνούσε. Ξαφνικά αίστάνθηκε να τον συναπαίρουν με δύναμι και να τον σηκώνουν στον άέρα. Άρχισε τότε ένα τρέξιμο, μπροστά, άπάνω, κάτω, κι ύστερ' από ένα σωρό στριφογυρίσματα, τον άφισαν κατά γής και του είπαν ν' άρχισή

ν' ανεβαίνη. Λογάριασε πώς θά είχε κάνει παραπάνω άπό διακόσιες όργυιές δρόμο. Άφου ήλθε λοιπόν στον έαυτό του, έπειτα από τό τρελλό τρέξιμο, άρχισε ν' ανεβαίνη μιάν μεγάλη σκάλα. Όταν έφτασε στην κορυφή, είδε ένα ιερό που τό φώτιζε από ψηλά μιάν μεγάλη δάδα.

Ο Τέ, βλέπωντας τή ζωηρή λάμψη της φωτιάς, χάρηκε πολύ και προχώρησε.

Σε λίγο, που ξεθάμψωσαν τά μάτια του άπ' τό φώς, είδε καθισμένον εκεί ένα γέρο, ντυμένο όπως οι λόγοι μανδαρινοί. Ο Τέ σταμάτησε

... είδε καθισμένον εκεί ένα γέρο, ντυμένο όπως οι λόγοι μανδαρινοί...

ξαφνιασμένος, κι' ο γέρος παραξενεμένος τον ρώτησε, πώς έγαινε ζωντανός άνθρωπος να βρισκεται εκεί. Τότε έτρεξε ο Τέ, γονάτισε μπροστά του και του είπε την ιστορία του.

— Είσαι απόγονός μου, είπε ο γέρος, αφού τον άκουσε, κι' αφού τον σήκωσε, τον έβαλε να καθήση κι' άρχισε να του ιστορή, πώς τ' όνομά του ήταν Τέ και το παράνομά του Λούγκ-Φέι, πώς κάποτε ένας ανάξιος απόγονός του που τον έλεγαν Τάγκ, ένας τιποτένιος, είχε σκάψει ένα πηγάδι και είχε ταράξει την ήσυχία του στη γαλήνη της αιώνιας νύχτας και πώς αυτός τον έπνιξε στο νερό της θάλασσας. Έπειτα άρχισε να ζητάει νέα για τους άλλους απόγονους του.

Κι' αλήθεια, ο Τέ θυμήθηκε πώς ο προπάππος του είχε πέντε γιουούς, που τον μεγαλύτερο τον λέγανε Τάγκ. Αυτός ο Τάγκ είχε καταφέρει τους άρχοντες του χωριού, να του δώσουν την άδεια να σκάψει για κάρβουνο στη μεριά που ήταν οι τάφοι των προγόνων. Τ' αδέρφια του προσπάθησαν να τον εμποδίσουν, δεν το πέτυχαν, κι' έτσι έγινε το κακό.

— Είναι όλοι τους ανάξιοι απόγονοι, είπε ο γέρος, πώς μπορούσε να είναι εύτυχημένοι; Έσύ όμως, που τώρα βρίσκεσαι εδώ, δεν πρέπει να χάνεις την ευκαιρία.

Αφού του έδωσε λοιπόν να φάει και να πιει, έπειτα έβαλε σ' ένα τραπέζι μπροστά του ένα τόμο της Μεγάλης Σοφίας κι' άρχισε να μαθαίνει τον Τέ να έξηγη και να συνθέτη, καθώς ένας δάσκαλος κάνει στον μαθητή του.

Η δάδα έκαμε πάντα, χωρίς να είναι ανάγκη να την αλλάξουν. Ο Τέ ήσυχάζε, κοιμώταν, μελετούσε* δεν είχε ούτε μέρα, ούτε νύχτα. Όταν ο προπάππος του έφευγε, του άφινε κοντά του ένα μικρό σκλάβο. Νόμιζε πώς είχαν περάσει πολλά χρόνια, όμως δεν ένοιωθε καμμιιά στενοχώρια γι' αυτό. Άλλο βιβλίο δεν είχε να διαβάσει απ' αυτό που είχε ένατο κεφάλαιο, κάθε κεφάλαιο παραπάνω από τέσσαρες χιλιάδες παραγράφους. Έτσι ήταν τα πράγματα, όταν μιιά μέρα ο προπάππος του του είπε:

— Η τιμωρία σου τελειωσε. Πρέπει να ξαναγυρίσεις στη γη. Ο τάφος μου είναι κοντά στο πηγάδι. Η ύγρασία βασανίζει τα κόκκαλά μου. Γι' αυτό, όταν ή επιθυμία σου γίνει κι' ανέδης άπάνω στη γη, μετάφερέ με στον ανατολικό λοφίσκο.

Ο Τέ του το υποσχέθηκε. Τότε ο γέρος φώναζε τα φαντάσματα και τα πρόσταζε να βοηθήσουν τον επισκέπτη τους, ν' ανέβει στην πρωτινή του κατοικία.

* * * Εκείνο τον καιρό, οι χωριάτες είπαν να σιάξουν το παλιό πηγάδι· εκεί που δούλευαν άρθηκαν τον Τέ, τον σκούνηξαν και είδαν πώς ζούσε. Τον έβγαλαν γρήγορα από εκεί, τον περιποιήθηκαν και σε λίγον καιρό μπόρεσε να τους ιστορήσει τα καθέκαστα. Οι γονείς του θέλησαν να κυνηγήσουν εκείνον που είχε βίξει το παιδί τους στο πηγάδι, όμως ο Τέ τους έμπόδισε λέγοντας:

Αυτό μου έτυχε γιατί, με τη ζωή που έκανα τότε, ήμουν καταδικασμένος για την Κόλασι. Πολύ φθηνά μάλιστα την γλύτωσα. Αυτή η περιπέτεια μου χρειαζόταν.

Με τον καιρό, όταν ξεράθηκε όλος διόλου το πηγάδι, ο Τέ πήρε εργάτες για να περιμαζέψη τα κόκκαλα, όπως είχε υποσχεθή στα φαντάσματα, κι' έκαμε για τον κάθε σκελετό ξεχωριστό τάφο.

Έπειτα φρόντισε να μεταφέρει τον τάφο του προπάππου του στον ανατολικό λοφίσκο, κι' από τότε, κάθε άνοιξη και φθινόπωρο ήγαινε να τον χαιρετήσει, κι' έτσι είχε πάντα την ευχή του.

* Από το γαλλικό Κ. Μιχ.

ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Συνεχίζομεν εις το παρόν φύλλον την δημοσίευσιν πληροφοριών, σχετικών με διάφορα κληροδοτήματα, προωρισμένα διά σπουδήν νέων χρηστών και επιμελών.

Ότω υπάρχουν:

1) Της **Μαγ. Κασιμάτη** «διά χρηστοήθεις και ικανούς νέους, κατά προτίμησιν Άθηνάϊους ή Άμφισσεύς, διά να σπουδάσουν, κατά πρώτον εις την Άγγλίαν και έπειτα εις την Ευρώπην, την γεωργίαν και τέχνας ωφελίμους και ώφραϊας».

Η εκλογή των υποτρόφων γίνεται υπό του Άρχιεπισκόπου Άθηνών, του Προέδρου του Άρειου Πάγου και του Πρωτάνεως του Πανεπιστημίου.

2) Του **Μαγ. Κοργιαλένιου**, «όπως νέοι Έλληνικής καταγωγής σπουδάσωσιν εν τῷ έξωτερικῷ τὰς φυσικὰς και πρακτικὰς επιστήμας, την γεωργίαν και τὰς εν γενει τέχνας».

3) Του **Πέτρου Στεφανίση**, πρὸς σπουδήν τριῶν νέων, εν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ, καταγομένων εκ τῆς νήσου Λευκάδος.

ΑΠΟ ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ",

TOY R. P. LACORDAIRE

ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Έχουμε συνειθίσει, αγαπημένε μου φίλε, να μιλάμε άνοιχτά, ο ένας στον άλλον, για κάθε τι που μας ενδιαφέρει, ώστε χρησιμοποιώ σήμερα αυτή την ώμορφη ελευθερία, για να σου πω ότι θα μου έκανε πολλή χαρά το να μάθω που βρίσκονται οι σκέψεις σου αναφορικώς προς το σπουδαιότερο από τα θέματα που άπησχόλησαν ποτε την ανθρώπινη σκέψη. Όταν σε άφησα, δεν είχες, σχεδόν, θρησκευτικὲς πεποιθήσεις, τότε όμως δεν είχαμε ακόμα σκεφθή, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, όσο χρειάζεται, για τα ζωτικά πύτα προβλήματα που, άργά ή γρήγορα, τραβούν την προσοχή εκείνων που είναι ικανοί να τα καταλάβουν και να τα αντιμετώπισουν.

Μόνο άνθρωποι έντελῶς άδύνατοι μπορούν ν' αφήνωνται στον χείμαρρο της ζωής χωρίς να ρωτήσουν, μιιά μόνο φορά έστω, που οδηγεί αυτός ο χείμαρρος, χωρίς να εκπλαγούν απ' αυτό που κάνουν, χωρίς να μιμηθούν τον άγριο έστω, ο όποιος, μόλις έμαθε ότι κάποιος ίεραπόστολος ήλθε στη γειτονική περιοχή, τρέχει να του πη: «Λένε ότι ξέρεις που είναι το Μεγάλο Πνεύμα, φέρε με κι' έμένα εκεί.»

Χωρίς άλλο, αγαπημένε μου φίλε, συχνά θα έχης σκεφθή γι' αυτό το άόρατο πνεύμα, που έδημιούργησε κάθε τι που βλέπουμε γύρω μας και που έδωσε και σ' έμας κάποια θεοδουλα μέσα στο άτελείωτο πέραςμα των αιώνων, συχνά θα έχης αναζητήσει τον τελικό σκοπό των έργων Του αυτών και της υπάρξεώς μας. Δεν έχεις μιμηθή καθόλου τους ανθρώπους εκείνους που τρών, πίνουν, κοιμούνται και που το όνομάζουν αυτό ζωή. Όπως κάθε ευγενική ψυχή, καταλαβαίνεις την ματαιότητα των ανθρώπινων άπασχολήσεων, σηκώνεις τα μάτια πρὸς τους αναριθμήτους κόσμους που μας τριγυρίζουν και που μας μαθαίνουν πόσο μικροί είμαστε κάτω από το βλέμμα Έκείνου, ο όποιος έδημιούργησε τα διαστήματα αυτά που δεν έχουν τέλος. Ρίχνεις έξεταστική ματιά στους περασμένους αιῶνας και ή σιωπή του πλήθους των γενεών που άλλοτε έζησαν και κινήθηκαν πάνω στη γη, σε κάνει να άηδιάζεις για τον θόρυβο που νομίζει ότι έχει κάμει ή δική μας.

Κατεβαίνεις στο βάθος της ψυχής σου και βρίσκεις εκεί κάτι το άδειο, που μόνο ή Άλήθεια μπορεί να το γεμίσει. Τέτοια δεν είναι ή κατάστασί σου;

Που θα βρούμε όμως την αλήθεια; Άλλοί-μονο! Οι άνθρωποι κυνηγούν, από άρκετὲς χιλιάδες χρόνια, αυτό το φάντασμα που διαρκῶς τους ξεφεύγει. Τα ώραιότερα πνεύματα κάθε έποχής άφωσιώθηκαν, σχεδόν άκαρπα, σ' αυτή την ένδοξη έξερεύνηση και, με πολὺ μόχθο, μόλις κατώρθωσαν να μας μεταδιδάσουν σάν πολύτιμη κληρονομία την ύπαρξη του Θεού, τον φυσικό νόμο, την άθανασία της ψυχής. Η φιλοσοφία είναι το αιῶνιο αντικείμενο συζητήσεων που δεν τελειώνουν ποτέ και, το ξεύρεις όσο κι' έγώ, δεν έχει μεγάλη σημασία όσον άφορᾶ τὰ ήθη.

Και όμως, φίλε μου, μὰς μένει μιιά διέξοδος: Η Θρησκεία. Λένε ότι υπάρχει μιιά θρησκεία, δηλαδή ένα οργανικό σύνολο αληθειῶν που ο Θεός το απέκάλυψε στους ανθρώπους και που περιέχει όλα τους τα καθήκοντα, κλείνωντας μέσα του το μυστικό της προελεύσεως και του προσρισμου των. Λένε ότι αυτή ή θρησκεία περιέχεται ολόκληρη σ' ένα βιβλίο που είναι συγχρόνως ή ιστορία του άρχαιότερου λαού της γης. Το λένε αυτό εδώ και δεκαεννέα αιῶνες. Μέσα σ' αυτή την πίστι έζησαν και πέθαναν τα μεγαλύτερα πνεύματα. Από το άλλο μέρος, δεν υπάρχει άλλη θρησκεία, που να μιλάει περισσότερο στην καρδιά, δεν υπήρξε ποτέ άλλη θρησκεία με τόσο μεγαλειο, τόσο αντίξια του Θεού που την απέκάλυψε, ώστε όλοι συμφωνούν ότι, αν ύπαρχη μιιά αληθινή θρησκεία, αυτή είναι ο χριστιανισμός.

Η άναζητήσις της αλήθειας, λοιπόν, περιορίζεται έτσι στα άκόλουθα δύο έρωτήματα: Είναι δυνατή μιιά έξωτερική, θεία αποκάλυψις; Είναι αληθινή ή χριστιανική αποκάλυψις; Το πρώτο κλείνει μέσα του όλες τις δυσκολίες που μπορούν να υπάρξουν, όταν όλέπη κανείς την αποκάλυψη «καθ' έαυτήν» και «a priori», δηλαδή ανεξάρτητα από ειδικά, συγκεκριμένα γεγονότα. Το δεύτερο έρώτημα περιέχει όλες τις αντιρρήσεις που φέρνουν ως πρὸς το αν είναι

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Γνωρίζω ένα πουλάκι πού, κλεισμένο
μέρα και νύχτα σ' ένα δόλορσο κλουβί,
κλαίει για κάποιο όνειρο σβυσμένο
και νοσταλγεί την πρώτη ελεύθερη ζωή.

Παλεύει για να σπάσει τα δεσμά του
ματώνει πάντα τα μικρά του τ' αφ' ερα
μά δεν μπορεί και, στη φτώχη καρδιά του,
θεριεύει ο πόνος, πού τη σκίζει θλιβερά.

Μικρό πουλάκι, πάψε πειά το κλάμμα
κι' εγώ θάρθω μιά νύχτα μαύρη, σκοτεινή
θά κομματιάσω το κλουβί και θά σε φέρω
στην πρώτη ελεύθερη ζωή, τη φωτεινή.

I. ΠΟΘΟΣ

ΛΥΤΡΩΜΟΣ

Τώρα το κλειστό βλέφαρο ά ανοίξει
και δάκρυ ά υψώθη στης ύγρης κόγχης,
το τελευταίο δάκρυ πού θά στάξει
μέσα σε κόσμο άμικτωλό και κρύο . . .
Γύρω, μιά-μιά, ή άγάπες, δές, προβάλλουν,
λευκές σαν ροδοπέταλα, και θέλουν
της κκίας το σάβανο να γίνουν,
της κκίας πού, καθώς γέρνει και σπαράζει
νεκρή, στο φώ; τού αντίπερ' άγγωντεύει
κάποιο στεργόν έξιλασμόν ως έκτεθεί.

Γ. ΚΕΚ.

ο άνθρωπος να εύρη επί της γης την ασφάλειαν
την αναγκαίαν δια την ζωήν του, και πάντοτε
διαφεύγει αυτόν ή εδύχια του. Πώς ο νους, το
ισχυρότερον όπλον του, με το όποϊον κάμνει τό-
σας κατακτήσεις και κατάγει τόσους θριάμβους
εις τόν περλ υπάρξεως άγώνα, εινε συνάμα και
ή αίτία τών θασάνων και τών άποτυχιών του,
θά έξηγήσωμεν άλλοτε.

Ό,τι θέλομεν να τονίσωμεν, εις το τέλος του
παρόντος εινε, ότι ο Χριστιανισμός, ο όποιος
έθεμελιώθη πάνω στην άγάπη μεταξύ όλων
των ανθρώπων και την άγαθοεργίαν ακόμα και
πρός τους έχθρους ήμων, έδειξε τόν ασφαλή
δρόμον προς την άτομικήν και κοινωνικήν ευ-
τυχίαν του ανθρώπου, προς τόν τελειότατον
πολιτισμόν.

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΟΥ

Ήσουν μικρούλης, κήπε μου, φτωχός,
τά θέντρα σου ήταν λίγα, τά λουλούδια
σου άπλά, σαν τού άγρου, και μοναχός
έγω σε φύλαγα. Πουλιών τραγούδια

στος κλώνους τών θεντριών σου ήταν σπάνια,
τοιχοι ψηλοί πκντού σε ζώναν γύρω
μά ή σκέψη μου πετούσε στα ούράνια
και, στη σκιά σου όταν τύχαινε να γείρω

χρυσόπειρα κρυφόπλεκα γλυκά
για σένα: να σε δω μεγαλωμένο,
με λουλούδια πολλά, χρωματιστά
και στη σκιά σου καθιστός να τά χορταίνω

. . . Πέρασαν άνοιξες και σ' είδα να φοράς
τόν καταπράσινο μανθούα της χαράς
. . . χειμώνες σε γυμνώσανε και χιόνι
είδα λευκό το χώμα σου να α:ρώνη
. . φθινόπωρα πέρασανε κι' άγέρι
σου σκόρπισε τά φύλλα σ' άλλα μέρη...

Πέρασαν χρόνια και περνάνε ακόμα
άλλα με λύπη κι' άλλα με χαρά
και σένα τά λουλούδια σου στο χώμα
μαράθηκαν και γείρανε ξερά.

Στόν γκρεμισμένο τοίχο, στην γωνιά,
κούτσουρο ή λεύκα κάτεται κοιμένη,
κι' οι κρίνοι μαραμένοι στη σειρά
σε πένθιμο στρατό παραταγμένοι.

Νεκρή ή περικοκλάδα έχει άγκαλιάσει
τόν γκρεμισμένο τοίχο. Στη γωνιά
σε κάποια τρύπα κουκουδιάγια έχει φωλιάσει
και κράζει θλιβερά. Κι' ή πασχάλια

με δυο κλαριά της μόνο, γυμνωμένη
(δυο χέρια, πού βοήθεια λές ζητούν
σε στάση τραγική) λές περιμένει
τόν θάνατο, άφου όλα πιά σωθούν.

Τών φύλλων το στροβίλισμα, αν άρχισή
την νύχτα—φαντασμάτων λές χορός
μονάχο στέκει εκεί το κυπαρίσι,
στά μνήματα τών λουλουδιών φρουρός.

Κήπε! σε σκότωσε το ξένο χέρι...
Διαβάτης πιά, σε βλέπω γκρεμισμένο,
(όταν ο δρόμος από κει με φέρει)
και τόνειρό μου χάρω πατημένο!

Λεων. Ρ.

ΤΟΥ Κ. ΜΙΧ. ΣΤΕΡΓΙΑΔΗ

Πτυχ. του Sgringfield College

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Πολλές φορές συμβαίνει να με πλησιάσει ένα
παιδί και να μου ζητήσει συμβουλήν και οδη-
γίας για την σωματική του άγωγή, ιδίως για
διάφορα μειονεκτήματα εις την στάσιν του σώ-
ματος· μερικοί έχουν τους ώμους πεσμένους
υπερβολικά προς τα κάτω, άλλων το κεφάλι
γέρνει προς τα εμπρός, άλλοι θέλουν ν' άδυνα-
τίσουν· πολλοί ζητούν ένα πρόγραμμα κηθη-
ρινών άσκήσεων γυμναστικής, ανεξαρτήτως σω-
ματικών έλαττωμάτων.

Μου είναι έξαιρετικά ευχάριστες τέτοιες έ-
ρωτήσεις, γιατί στα παιδιά αυτά υπάρχει—έ-
στω κι' αν δεν είναι πλήρως φωτισμένο—ένα
ύγιές ενδιαφέρον για τη σωματική άγωγή, από
την όποια ζητούμε να μάς δώση υγεία και δύ-
ναμη, ένα γερό.. σπίτι, δηλαδή, για τόν έαυτό
μας, ένα στέγεο και δυνατό όργανο, πού θα
χρησιμοποιηθή άργότερα ως μέσον για κάθε
μας επιδίωξη στη ζωή αλλά και, άκόμη μακρύ-
τερα, μιά ψυχική υγεία, απομάκρυνση κάθε
άρρωστημένης τάσεως και άπόκτηση μιάς δια-
θέσεως πού θ' άντιμετωπίξη το μέλλον με θάρ-
ρος κι' αισιοδοξία.

Δυστυχώς, από όλον αυτόν τόν όργανισμόν
πού βλέπει κανείς σήμερα, γύρω από την υπό-
θεσιν της φυσικής άγωγής, μόνο ένα μικρό μέ-
ρος, δυστυχώς—είναι κοινόν μυστικών—έχει
σχέσιν με το ζήτημα. Διά τους περισσότερους,
αυτό πού ονομάζεται «φυσική άγωγή» είναι
ένα άπλό θέαμα, από το όποϊον ως μόνη ωφέ-
λεια μένει... το γεγονός ότι οι θεαταί δεν κλεί-
νονται μέσα σε μιά αίθουσα, αλλά άναπνέουν
τόν άέρα του υπαίθρου, ύφιστάμενοι όμως και
τά δεινά του, ψήσιμο από τόν ήλιο ή μού-
σκεμμα από την βροχή. Διά τοις περισσότερους
εκ των ύπολοίπων αυτή ή δήθεν φυσική άγωγή
είναι ένα από τά πολλά μέσα ίκανοποιήσεως
ένος κακού, καταστρεπτικού πολλές φορές, έγωϊ-
σμού, είναι επιδίωξις της εύκόλου φήμης και
της επιδείξεως.

Όταν τέτοιες άντιλήψεις άποτελούν το πε-
ριεχόμενον του «φιλαθλητισμού», μιάς λέξεως
της όποίας γίνεται σήμερα παντού κατάχρησις,
φυσικόν είναι να μην άδική κανείς και πολύ
τους καθυστερημένους πού εκπλήσσονται μπρο-
στά στους ένθουσιασμούς τών μάτς:

—Βρε άδερφέ, έμάλωναν και στόν καιρό μας
τά παιδιά, όχι όμως έτσι, στα «καλά—καθού-
μενα», όπως σήμερα, πού σκοτώνονται ποιός
θά κλωστήση πρώτος μιά μπάλλα!.. Υπήρχε
τουλάχιστον κάποια μικροπροσβολή του φιλότι-
μου στη μέση...

* *

Είναι βέβαιον ότι χροιάζεται πολλή δουλειά
για την διαφώτιση τών νέων ιδίως, εις το κε-
φάλαιον του τόσον παρεξηγημένου σκοπού της
φυσικής άγωγής. Και, πρώτα-πρώτα, να ξεχω-
ρισθούν τά πράγματα: Η παρακολούθησις
των μάτς είναι παρακολούθησις ενός θεάματος
(καλού θεάματος, όταν γίνεται κατά καλόν τρό-
πον, μάλιστα όταν θυμηθή κανείς τά άλλα ση-
μερινά θεάματα) αλλά πάντως δεν είναι φυ-
σική άγωγή. Επίσης: Ο πιτσιρίκος πού έκε-
ραυνοβολήθη αϊφνιδίως, ενώ παρηκολούθει
ένα άγώνα, από μίαν φωτεινήν ιδέαν και έπληξε
δριστικώς και τελεσιδικώς την άπόφασιν να
γίνη πρωταθλητής εις ένα δρόμον άντοχής και
γι' αυτό στριφογυρίζει άενάως, σαν μπίλια ρου-
λέττας, στόν στίβο ενός γυμναστηρίου, χωρίς
—δυστυχώς— να εύρίσκεται πάντοτε κάποιος
για να τόν διαφωτίση, και αυτός—άσφα-
λώς—δεν έχει καμίαν σχέση με την φυσικήν
άγωγήν, ή όποια δεν φταίει καθόλου δι' όλην
αυτήν την... τραγωδίαν.

Από το άλλο μέρος, ή φυσική άγωγή έχει
το προσόν να είναι ευχάριστη συγχρόνως και
ώφέλιμος, να μη μοιάξη καθόλου με... πι-
κρό γιατρικό χρονίου νοσήματος. Το γεγονός
ότι ή θεραπευτική της πέρνει, τις περισσότερες

φορές, μορφήν παιγνιδιού, τής εξασφαλίζει αυτό το πλεονέκτημα.

Πρέπει λοιπόν καθένας που ενδιαφέρεται για αυτή την υπόθεση, να μελετήσει και να σκεφθῆ ἐπὶ τοῦ ζητήματος, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ μιὰ φωτισμένη ἀντίληψη τοῦ τί μπορεί καὶ πρέπει νὰ τοῦ δώσῃ ἡ φυσικὴ ἀγωγή, καὶ ἔπειτα νὰ ζητήσῃ νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ ὡς πρὸς τὸν ἑαυτό του.

Τότε ὅμως δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλα καὶ ἀπλά τὰ πράγματα, δὲν μπορεί καθένας νὰ δώσῃ ὁδηγίες σχετικῶς, χρειάζεται εἰδικὴ μόρφωσις (ἐνῶ συνήθως, σ' ἑμᾶς, ἀρκεῖ νὰ πατήσῃ κανεὶς μιὰ φορὰ ἔστω τὸ πόδι του σ' ἓνα γυμναστήριο, γιὰ νὰ γίνῃ, διὰ μαγείας, φορητὸν Πανεπιστήμιον ὅλης τῆς σχετικῆς σοφίας) χρειάζεται ἀνθρώπος ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένος, ὁ ὁποῖος πολὺ θὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἰατρικὴν, μάλιστα ὅταν πρόκειται περὶ παθολογικοῦ ἐλαττώματος, ἢ ἄλλου, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε σωματικὴν παραμόρφωσιν.

Τότε ἡ προσπάθεια θὰ κατευθυνθῆ εἰς τὴν καλύτερουσιν ὁλοκλήρου τοῦ σώματος, ὡς ὁργανικοῦ συνόλου, καὶ ὄχι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἐξογκωμένων μυόνων, οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ συμβαδίζουν θαυμάσια μετὰ τὴν φυματίωσιν ἢ, συνηθέστερα, μετὰ παθήσεις τῆς καρδιάς.

Δυνατοὺς μὲς· μάλιστα, ἀλλὰ οἱ δυνατοὶ μὲς κινοῦνται ἀπὸ νεῦρα, τρέφονται μετὰ οὐσίαις πού τις παρέχει τὸ αἷμα, τὸ αἷμα πέρνει ὀξυγόνο ἀπὸ τοὺς πνεύμονας, καθαρίζεται ἀπὸ τὰ νεφρά, συντηρεῖται ἀπὸ τὸ πεπτικὸ σύστημα, πὺν προσφέρει τις πρώτες ἕλες.

Γιὰ νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἀπλουστερά κίνησις, αἱ λειτουργίαι συνδυάζονται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως.

Ἐν τούτοις ὁ ἐγωϊσμός, ὁ ὁποῖος καταστρέφει πάντα κάθε τι εἰς τὸ ὁποῖον εἰσχωρεῖ, ἐδημιούργησε, μετὰ τὴν ἀπόλυτη παραγνώριση τῆς ἀλήθειας αὐτῆς, μιὰ παραστρατημένη τάση πρὸς τὸ ἀθλητικὸ θεῶμα. Ἡ σωστὴ βᾶσις εἶναι: Ἐσκινᾶμε ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς καὶ προχωροῦμε πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση. Ἐν τῷ μεταξύ, κεντᾶμε τὴν ὄρεξή μας γιὰ δουλειὰ, βάζοντες ν' ἀντιμετωρηθοῦν σὲ μιὰ εὐγενικὴ ἀμίλλα οἱ καρποὶ αὐτῆς τῆς προσπάθειας, οἱ πλούσια ἀνεπτυγμένοι ὁργανισμοί, τὰ δυνατὰ σώματα. Ἡ ἀμίλλα λοιπὸν ἓνα μέσο νὰ γιὰ ν' ἀναπτύξουμε τὴ φυσικὴ ἀγωγή.

Ἐν τούτοις ἕμεῖς τὴν ἀμίλλα αὐτῆ, τὸν ἀθλητισμό, τὴν ἐκάμαμε σκοπὸ, τέμα, τρόπον ἐπιδιώξεως τῆς φήμης καὶ τῆς διασημότητος. Ὁρισμένως, μεγαλύτερο ἀναποδογούρισμα δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ.

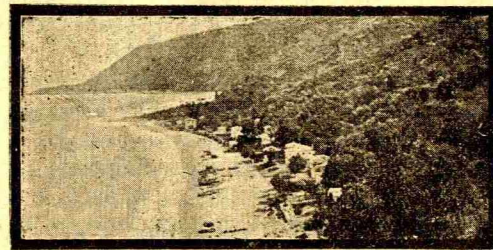
ΤΟ ΠΗΛΙΟ ΖΗΤΕΙ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΤΟΥ

Οἱ κ. κ. Riess καὶ *Κωνσταντίνου* ἔκαμαν τελευταίως ἓνα ταξιδάκι μέχρι τοῦ τόπου τῆς κατασκηνώσεώς μας εἰς τὸ Πήλιον, τὸ εὐλογημένο βουνὸ τῶν ὠραιότερων καρπῶν, καὶ ἔγραψαν ἀπὸ ἐκεῖ ἓνα γράμμα, τὸ ὁποῖον ἐστάλη, πολυγραφηθὲν εἰς ὅλους τοὺς κατασκηνωτάς. Δημοσιεύομεν ἓν ἀπόσπασμα:

« Ἀπὸ τὸν Βόλο πήραμε τὸ τραϊνάκι γιὰ τὶς Μηλιές καὶ σὲ λίγο χαιρετᾶμε τὸν Θωμά, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι... ἀρχίζει ἀπὸ τόσο ἐνωρὶς ἢ κατασκηνώσις καὶ μᾶς ρωτᾷ ὅλος γέλοιος:

— Ποῦ εἶναι τὰ παιδιὰ;

Μὲ ζῶα κάνουμε τὸ γνωστὸ δρομολόγιο: Τσαγκαράδα, Μούρσει. Ξαναβλέπουμε τὴν ἰδιότροπη, πλούσια φύση τοῦ Πηλίου, τὶς βαρεῖες, δροσερὲς

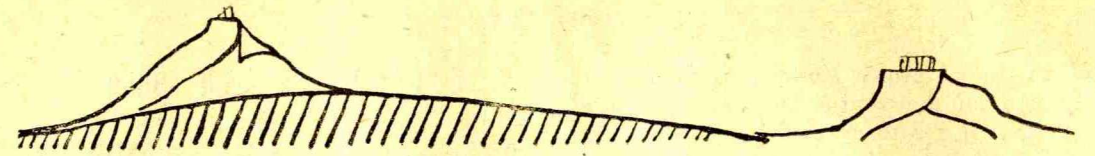
Τὸ γραφικὸ χωριὸ ὑδάτι « Ἀη-Γιάννης »

καταχνιές πὺν γεμίζουν τις βαθύσκιες ρεματαριές, ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα ἀπὸ τις ὄξιες καὶ τις καστανιές. Ἄγιος Ἰωάννης. Ἡ ἀτελείωτη ἀμμουδιά, ἀσημένια παρυφὴ στὸν βαθυπράσινο μανδύα πὺν μετὰ πλούσιες πτυχώσεις σβύνει μετὰ τὸ ὁλόφωτο γαλάζιο τοῦ ἀπεράντου πελάγους. Νὰ τὸ χωριό, τὰ καίκια τραβηγμένα στὴν πλατειὰ ἀμμουδιά, τὰ γραφικὰ σπίτια, τὰ γνώριμα μαγαζεῖα ἀπ' ὅπου μᾶς καλωσορίζουν οἱ παλαιοὶ μας φίλοι. Νὰ καὶ ὁ Πανταζῆς! Χαρὸς καὶ πανηγύρια! Ἐπὶ τέλους ξεπροβάλλουν μετὰ ἀπ' τις φυλλωσιές, πὺν λὲς πὺς ἀπὸ παντοῦ ξεχειλίζουν, τὰ σπιτάκια μας! Νὰ καὶ ἡ πλατεῖα, τὸ μαγειρεῖο, οἱ ἀποθήκες, τὰ γήπεδα.

Ὅλος αὐτὸς ὁ τόπος ζωντανεῖται γιὰ δυὸ μῆνες, κάθε χρόνο, ἀπὸ ἓναν ὁλόκληρο κόσμον ἑκατὸν πενήντα παιδιῶν, πὺν κολυμποῦν ἀναστατώνοντας τὴν ἡσυχία τῆς παραλίας, παίζουν στὰ γήπεδα, διασχίζουν, ὄλο γέλοιος, τὰ δρομάκια τῆς μετὰ ἀπὸ τις φτέρες καὶ τὰ πολυτρίχια, τρέχουν, κινοῦνται, ζοῦν ἀγνά, ξέγνοιαστα, χαρούμενα, σὲ μιὰ πολιτεῖα ὅπου ἡ ζωὴ σφύζει ἓναν ἀλλοιώτικο παλμό.

Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος, πὺν περνᾷ σὲ μεγαλοπρεπῆ ἡσυχία τὸν χειμῶνα, ἀρχίζει μετὰ τὴν πρώτη ἐμφάνιση τῆς Ἀνοιξέως, ν' ἀποζητᾷ τοὺς μικροὺς του φίλους Ἄπ' ὅλες τις μεριές τὸ κάθε τι μιλεῖ:

— Ἐλάτε, ἐλάτε, χαρούμενα χελιδονάκια. Σὰς περιμένουμε».

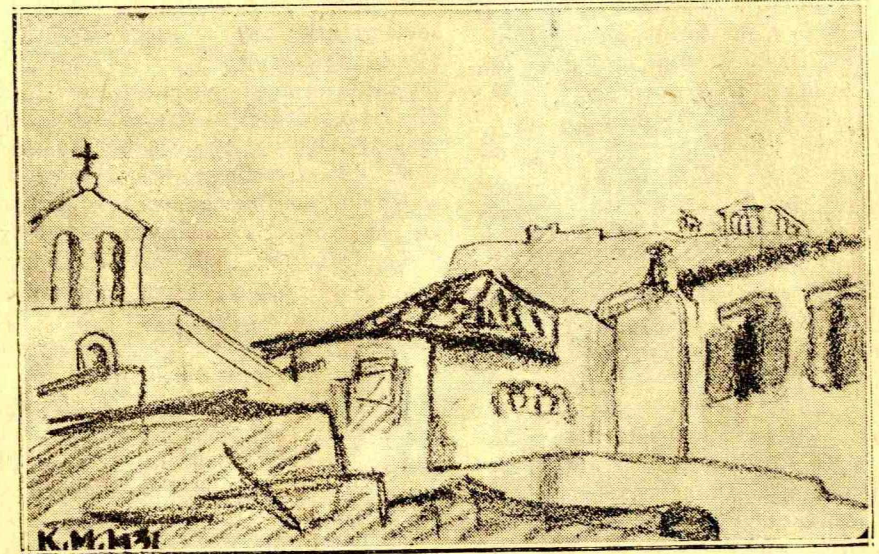
ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΜΑΣ

Ἡ Ἀρχαία Πόλις

Καλλιτέχνη, περιηγητὰ καὶ, πολλὲς φορές, μερικοὶ Ἀθηναῖοι, πὺν νοσταλγοῦν γιὰ ὅλα τὰ παλιὰ, πηγαίνουν νὰ περάσουν λίγη ὥρα στοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐκεῖ θὰ βροῦν, κτισμένα μετὰ χαριτωμένη ἀκαταστασία, τὰ ὁλοκάθαρα, μικρὰ σπιτάκια, πὺν τὰ διασχίζουν

περιοχὴ, εἶνε τόσο ὀπισθοδρομικοὶ, ὥστε νὰ μὴ κτίσουν ἓνα μεγαλύτερο κάπως σπίτι, νὰ μὴ ἀνοίξουν ἓνα φαρδύτερο δρόμο;

Οἱ κάτοικοι δὲν εἶνε λιγώτερο φιλοπρόδοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἀθηναίους. Τὸ αἴτιον αὐτῆς τῆς καταστάσεως, βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὰ σπί-

Ἐνῶ ἀρχίζει τὸ γραμέσιμα

στενοὶ στριφογυριστοὶ δρόμοι, καὶ, σὲ κάθε σχεδὸν βῆμα τ' ἀναρίθμητα ἐκκλησιάκια. Γαλήνια ἢ Ἀκρόπολις, μετὰ τις αὐστηρές, λιτὲς γραμμὲς τῆς, δεσπόζει ἀπάνω ἀπ' ὅλα, ἐνῶ κάτω ἢ νέα πόλις ἀναδίδει τὸν χαρακτηριστικὸν βόμβο συγχρόνου μεγαλουπόλεως. Τότε στὸν περιπατητὴ γεννιέται ἡ ἀπορία, πὺς ἔπειτα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἓνα μέρος τῆς πρωτεύουσῆς ἔμεινε τόσο πίσω ἀπὸ τὴν γενικὴ πρόοδο, ὥστε νὰ μὴν ξέρῃ κανεὶς ἂν ἀνήκῃ στὸ παρελθὸν ἢ στὸ παρόν. Οἱ ἑξὶ χιλιάδες, πὺν κατοικοῦν σ' αὐτὴ τὴν

τια τους! Εἶνε ἡ ἀρχαία πόλις.

Οἱ Ἀθηναῖοι τῆς πρὸ τοῦ Ὀθωνος ἐποχῆς ἔκτιζαν τὰ σπίτια τους ἀπάνω ἀπ' τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως. Μετὰ τὸν καιρὸ, ὅταν στὰ 1833 ἰδρῶθηκε ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία, φρόντισε νὰ σταματήσῃ μετὰ διάφορα μέτρα κάθε οἰκοδομικὴ ἐργασία σ' αὐτοὺς τοὺς ἱστορικοὺς τόπους. Καὶ, πρῶτα—πρῶτα, αὐτὴ ἡ περιοχὴ τῶν 117.000 τ. μ. ἐτέθη ἐκτὸς σχεδίου πόλεως. Δεύτερον ἀνηγορεύθη νὰ κτίζοντο σπίτια περὶ ἐκεῖ καὶ, ἀργότερα, δὲν ἄφιναν νὰ γίνῃ οὔτε καὶ σοβαρὰ ἐπιδιόρθωσις. Μ'

Ο ΙΟΥΝΙΟΣ ΤΗΣ Χ.Α.Ν ΑΘΗΝΩΝ

αὐτὸν τὸν τρόπο ἐξησφαλίσθη ἡ ἐρεῖπωσις 600 ἀκινήτων, πού βρῖσκονται ἐκεῖ, αὐτὰ δὲ ὅλα ἔγιναν γιὰ τὴν ἄρχαιολογικὴν ἐταιρεία ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ὀνειρεύεσθαι ν' ἀνασκάψῃ τὸ μέρος αὐτό.

Ἐπειτα, ἀπὸ τὸ 1867—1900 ἀσχολήθη μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς περιοχῆς. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἀπέδωσε τὸ θέατρο τοῦ Διονύσου καὶ τὸ Ὡδεῖο τοῦ Ἡρώδου, τὴν Πνύκα καὶ, πάρα κάτω, στήν θέσιν τῆς ἀρχαίας ἀγορᾶς, τὴν πύλιν τῶν Γιγάντων, τὴν Ἀδριάνειο βιβλιοθήκη, τὴν στοὰ τοῦ Ἀττάλου καὶ τὴν ρωμαϊκὴν ἀγορὰ.

Ὡς συνέχεια ὅλης αὐτῆς τῆς προπαρασκευῆς, ἔρχονται τώρα αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπὸ καιροῦ εἶχε ἰδρυθῆ ἕνας ὀργανισμὸς ἀνασκαφῶν ἀρχαίας ἀγορᾶς Ἀθηνῶν, πού προσπάθησε νὰ λύσῃ τὸ οικονομικὸ πρόβλημα, πού δημιουργοῦσε αὐτὸ τὸ ζήτημα, (ἀφοῦ ἦταν ἀνάγκη ὅλοι αὐτοὶ πού κατοικοῦσαν στὴν περιοχὴ αὐτὴ ν' ἀποζημιωθοῦν γιὰ τὴν φύγουν) εἶδε ὅμως ὁ ὀργανισμὸς πὸς δὲν θὰ μπορούσε μόνος του νὰ ἀναλάβῃ μιὰ τέτοια δουλειὰ καὶ ἐξήγησε τὴν ὑποστήρηξιν τῶν ξένων ἀρχαιολογικῶν σχολῶν: Καμμὴ δὲν ἦταν σὲ θέσιν νὰ διαθέσῃ ἕνα τόσο ποσό.

Ἐπὶ τέλους εὐρέθηκε ἡ Ἀμερικανικὴ Σχολή, πού, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς διαπραγματεύσεις, ἀνέλαβε ν' ἀνασκάψῃ τὴν περιοχὴν 70.000 τ.μ. Ἐνα μέρος ἀπὸ 47.000 τ.μ. ἐκράτησε ὁ ἑλληνικὸς ὀργανισμὸς γιὰ λογαριασμὸ του. Ἐλπίζει ὅτι γρήγορα θὰ μπορέσῃ ν' ἀρχίσῃ καὶ αὐτὸς τὶς ἐργασίαι του. Ἀπὸ τῆς τμηματικῆς ἀνασκαφῆς πού ἀρχισαν οἱ Ἀμερικανοί, εἶναι κατὰ τοὺς διαφοροῦς καιροὺς δὲν ἐσυλλήθησαν αὐτὰ τὰ μνημεῖα ὅσοι ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Τὸ λυ. πηρὸ εἶναι πὸς ὅλες τὶς μικρὰς ἐκκλησίαι, πού βρῖσκονται σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ, καὶ πού, μερικὰς, ἔχουν ἀξιολογὴ καλλιτεχνική καὶ ἱστορικὴ ἀξία, θ' ἀναγκασθοῦν νὰ τὶς καταδαφίσουν.

Σκέπτονται νὰ σκάβουν ἀπὸ κάτω καὶ, μόνον εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη, δηλαδὴ εἰάν βρῖσκονται στὰ μέρη τούτων μνημεῖα ἢ ὅ, τι ἄλλο ἄξιο λόγου, νὰ τὶς γκρεμίσουν. Καὶ ἔτσι, σὲ λίγα χρόνια, ὁ περιπατητὴς πού θὰ πηγαίνει στοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, θ' ἀντικοῦζῃ μιὰ ἄλλη αἰώνια ὄμορφη.

Κ. Μ.

Τελειώνουν τὰ μαθήματα τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος, μετὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν σχετικῶν πτυχίων. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐτοιμάζεται ἡ θερινὴ περίοδος τῶν μαθημάτων, γιὰ τὴν ὁποία θὰ γίνῃ καὶ τὸ καθιερωμένον πειρὸ ἐντυπο, πάνω σὲ στυλόχαρτα πού ὅλοι οἱ μαθηταὶ τὰ περιμένουν γιὰ τοὺς τελευταίους διαγωνισμοὺς καὶ τὶς ἐξετάσεις. Θὰ τοὺς θυμίζουσιν ὅτι χάρις στὴ Χ.Α.Ν μπόρουν μετὰ ἐλάχιστα ἐξόδα, τόσα ὥστε καθένας νὰ μπορῇ νὰ τὴν διαθέσῃ, νὰ περάσουν ἕνα ὄμορφο κολοκαίρι, προσδεύοντας συγχρόνως καὶ πλουτίζοντας τὶς γνώσεις τους, δηλαδὴ τὰ ἀσφαλέστερα κεφάλαιά τους. Στὴν ταράτσα τῆς Χ.Α.Ν θὰ λειτουργήσουν ἐφέτος τμήματα ξένων γλωσσῶν κ.τ.λ. Οἱ καθυστερημένοι μαθηταὶ τῶν ἐμπορικῶν σχολῶν μπόρουν νὰ συμπληρῶσιν τὰ κενὰ τῶν γνώσεών των μετὰ τὸ τμήμα τῶν ἐμπορικῶν, ἀλλὰ καὶ λογιστικὴ καὶ στενογραφία μπόρουν νὰ μάθῃ κανεὶς ἐντός τοῦ τριμήνου. Ἐννοεῖ αἱ ὅτι καὶ οἱ φιλόμουσοι μετὰ τὸ μανδολίνο καὶ τὴν κιθάρα δὲν λείπουν.

Θὰ ἀνακαινισθῇ τὸ Ἀναγνωστήριον, ὥστε νὰ χρησιμοποιηθῇ καλύτερα ἢ Βιβλιοθήκη μας καὶ νὰ προπαρασκευάζονται οἱ μαθηταὶ ἄνετα.

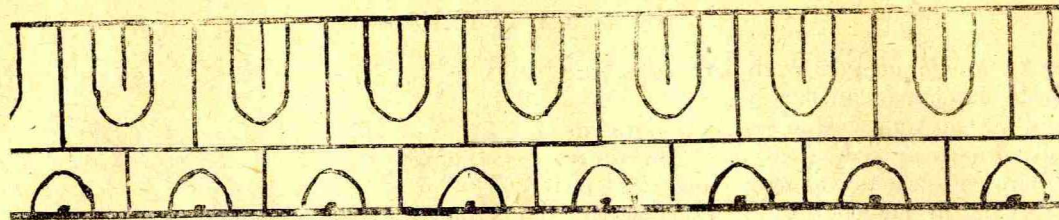
Τὸ Παιδικὸν Τμήμα καὶ τὸ Τμήμα Νέων ἐτοιμάζουν ἐκδρομὰς γιὰ τὴν Χαλκίδα, Ἅγιον Ἀνδρέαν, Φανερωμένην κτλ. Στὶς δυὸ λέσχες μπόρουν κανεὶς νὰ περάσῃ εὐχάριστα κάποια ἐλεύθερη ὥρα του, παίζοντας τὸ περίφημον ring pong ἢ ἄλλα παιγνίδια τραπέζιου.

Κάθε Κυριακὴ ὀργανώνεται κάτι γιὰ τὰ φυλακισμένα παιδιὰ τοῦ Ἐφηβείου Ἀβέρωφ, μικρὰς διαλέξεις, ψυχαγωγία, ἀθλητικά, παιγνίδια κ.τ.λ.

Τὸ Τμήμα Φυσικῆς Ἀγωγῆς θὰ ἐχῃ ἐφέτος τὴν κατασκηνῶσιν στὴ Βάρκιζα. Πρὸς τὸ παρὸν γίνεται Γυμναστικὴ, Ἀθλητικά, Πυγμαχία προπόνησις στὸ μπάσκετ, βόλλευ καὶ φούτμπωλ. Ἐπίσης ὀργανώνονται διαλέξεις, μαθήματα ὕγιεινῆς κ.τ.λ.

Ὁ Κινηματογράφος τώρα τὸ καλοκαίρι πού μπόρουν νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ ὑπαίθριον θὰ ἐχῃ χροσὲς δουλειάς.

Τὸ Στρατιωτικὸν Τμήμα ἐργάζεται ἀκούραστα γιὰ τὰ φανταράκια μας. Τὰ «Σπίτια τοῦ στρατιώτου» τοὺς παρέχουν κάθε εἶδος εὐκολία: Πρατήριον, Καφενεῖον, Βιβλιοθήκη, γραφικὴ βλῆ γιὰ τὴν ἀλληλογραφία, μουσική, ἀθλητικὰ παιγνίδια καὶ ἐπιτραπέζια, διαλέξεις εὐχάριστες καὶ ὠφέλιμες.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ ΤΗΣ Χ.Α.Ν.

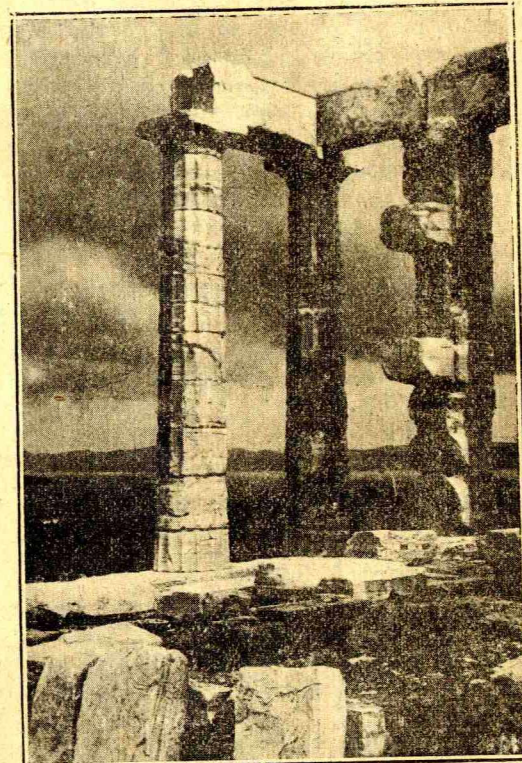
ΣΤΟ ΣΟΥΝΙΟ

Εἶχε ἀρχίσει ὁ ἥλιος νὰ γέρονη χαμηλὰ πρὸς τὸν ὀρίζοντα, ὅταν ἀνεβήκαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος τῆς «Σουνιάδος ἀκρας». Κάτω ἡ θάλασσα ἀπλωνόταν ἠσυχῆ σ' ἕνα ἔντονο γαλάζιο χροῶμα· πέρα ἐπρόβαλλε τὸ Μακρονῆσι καὶ στὸ βάθος ἄφρινε νὰ φαίνονται τὰ βουνὰ τῆς Ἀνδρου καὶ τῆς Εὐβοίας, σκεπασμένα μετὰ μιὰ ρόδινη ἀχνὰ κατὰ τὸν νοτιά, τὸ μάτι ἀναπαύεται μακρὰ, ἐκεῖ πού τὸ στεφάνι τοῦ οὐρανοῦ ἀκουμπᾷ ἤρεμα στὸν ὀντόν· πρὸ δεξιά, ξερόνησα καὶ βράχοι ἔκλειναν τὸν ὀρίζοντα, ἐνῶ πίσω μας τὰ σταχτοπόσινα ὕψωματα κατέβαιναν πρὸς τὴν θάλασσα, ἄλλοι χυτὰ καὶ ἄλλοι ἀπόκομματα, σὲ ἀκάνονιστες κορδέλλες σχηματίζοντας τὴν βάσιν ἐντὸς τοῦ μετὰ κέντρο τοῦ ναοῦ.

Ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, μετὰ τὸ λιτὸ καὶ φατεινὸ τοπεῖο του, λείψανον μιᾶς γενησῆς μετὰ ὑπερυψωμένη τὴν καλλιτεχνικὴ συνείδησι, πόσα αἰσθήματα καὶ πόσους πόθους μᾶς ὑπέβαλλε.

Ἐχεῖ σχῆμα περιπτεροῦ ναοῦ δωρικῆς ὀδοῦ, ὅπως ὁ Παρθενῶν καὶ τὸ Θεσεῖον· οἱ δώδεκα κολῶνες, πού τοῦ ἀπέμειναν ἀπὸ τὴν φθορὰ τοῦ χρόνου καὶ βαρβάρων ἐπιδρομῶν τὴν μανία, ὑψώνονται λεπτεῖς, συνδυάζοντας τὴν σταθερότητα καὶ τὴν ἀνδρικὴν ὄψη τοῦ δωρικῆς ὀδοῦ, μετὰ τὴν κομψότητα καὶ τὴν θελκτικὴν χάρι τοῦ ἰωνικοῦ. Δίνουσιν μιὰ πολὺ ζωντανὴ ἐντύπωσι, ἔστι καθὼς ὑψώνονται ἐλαφρὰ καὶ φατεινὰ, πάνω στὸ ὕψος τοῦ ἀποκορῆμου ἀκροτηρίου. Ὅλη ἡ περιοχὴ εἶνε ἕνα κομμάτι στεροχῆς πού εἰσχωρεῖ βαθειὰ μέσα στὸν ὀντόν καὶ ὀλοένα γίνεται στενωτέρω, ὥς πού καταλήγει σὲ μιὰ αἰχμηρὴ ἀκρη, ψηλώνοντας ὅμως διαρκῶς πάνω ἀπὸ τὴν βαθειὰ θάλασσα. Τὸ ὕψος ἐκεῖνο ἢ ἀνθρώπινη καρδιὰ ἐστόλισε μ' ἕνα κομψὸν δημιούργημα πού εἶνε ὄλο φῶς, μιὰ θεομὴ ἀνάτασις πρὸς τὰ γαλανά ὕψη, καὶ μιὰ συνέχεμα τῆς γῆς πού σὰν πρῶτον καραβοῦ προχωρεῖ μέσα στὰ κύματα, μιὰ προέκτασις τῆς ὄς τὸ ἄπειρο.

Οἱ κολῶνες, ὅπως καὶ δυὸ ἀπὸ τὶς ἀνατολικὰς παραστάδες, ἐνώνονται μετὰ σκέτο ἐπιστύλιο, στολισμένο ἄλλοτε μετὰ τρίγλυφα καὶ μετώπια· ἀνάγλυφον ζωοφόρον περιτοιοῦσε τὸν ναὸν καὶ αἰετῶμα αἰετοῦ ἐστὸλίζαν τὶς δυὸ στενὲς πλευ-

Ὁ Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος

ρὰς. Κομμάτια ἀπ' αὐτὰ εὐρίσκονται ἀνάμεσα στὰ ἔρειπια.

Ὁ ναὸς κτίσθηκε τὸν ὄντον αἰῶνα, ἐποχὴ τῆς μεγάλης καλλιτεχνικῆς ὀδοῦ τῶν Ἀθηνῶν, σὲ βάσιν παλαιότερου ναοῦ (κατεστραμμένου ἀπὸ τοὺς Πέρσας) τοῦ ὀποίου ἔχνη βλέπει κανεὶς στὸ

ανάλημμα του σημερινού ναού και κομμάτια από δωρικά πόρινα κιονόκρανα.

Περιβάλλεται από κάστρο χτισμένο σε τρόπο ισοδομικό, οχυρωματικό έργο των Αθηναίων στην άκμή του πελοποννησιακού πολέμου, για να επιβλέπη την είσοδο του Ευβοϊκού και του Σαρωνικού κόλπου.

Το κάστρο αυτό του Σουίνου άκολούθησε την τύχη του Αθηναϊκού ναυτικού, έπεσε στα χέρια των διαδόχων του Μ. Αλεξάνδρου, για να υποστηρίξει τους έξαντλητικούς μεταξύ των άγωνας και τέλος άκολούθησε την μοίρα της όλης Ελλάδος.

Όταν επεκράτησεν ή θρησκεία του Χριστού, ο ναός του Ποσειδώνος έχασε τους εύλαβεις προσκυνητάς. Η θεομή εύλάβεια των Ελλήνων ναυτικών, που μαζί με την λατρεία στην ωραιότητα που κλείνει μέσα της ή φύσις, έδημιούργησε τον ναό, δέν τον έννοίσε πιά. Είχε χαθή το περιεχόμενο της παλαιάς θρησκείας και είχαν παύσει να προσφέρουν θυμιάματα στον βωμό του θαλασσίου θεού. Διατηρήθηκε όμως στού; απογόνους των το ίδιο πνεύμα, με άλλους τώρα πόθους και άλλες άναζητήσεις: άπεναντι, στο έρημο μικρό νησί, τη Μάκρη, έκτισαν μοναστήρι, (*) άλλ' ά ε' εκεί, βλέποντας τα στοιχειωμένα έρεπια του ναού, έ εφταν σε μιá γλυκειά όνειροπόλησι κάποιας μελλοντικής αιώνιότητας.

Δ. Ι. Π.

(*) Οί Σαρακηνοί, οί δαίμονες, όπως τους έλεγαν, της θάλασσας, ήδη από την βυζαντινή εποχή δέν τό άφησαν να ζήση.

ΕΚ ΦΛΩΡΙΝΗΣ... ΤΟ ΦΩΣ

Το προπερασμένο Σάββατο, ή Χ.Α.Ν είχε το ετύχημα να υποδεχθή μικρούς... ήρωες, 23 μαθητάς του... Γυμνασίου Φλωρίνης, που είχαν ελθη για ένα... μικρό περίπατο άπ' τη Φλώρινα.

— Δέν τους θαυμάζετε κι' έσείς; Για πολλούς που είναι κατορθώμα να άνέβουν ως την ακρόπολη και ήρωϊσμός να άναρριχηθούν ως τον Λουκαβιτό, αυτός... ό περιπατης θα είναι και πάρα πάνω παρά για ήρωες.

— Και όμως, με επικεφαλής τον δασάτηριο και έμπνευσμένο Γυμνασιάρχη τους κ. Φιλίππιδη και δύο άλλους άκούραστους καθηγητάς, ξεκίνησαν άπ' τη Φλώρινα, κατέβηκαν στη Θεσσαλονίκη, έφθασαν εδω όπου δέν άφισαν Μουσείο για Μουσείο άγχιρστο, έργοστάσιο για έργοστάσιο, φιλιππωρικά ιδρύματα κ.λ.π. κ.λ.π., φεύγουν κατοπί για το Άργος, Μυκήνας, Νεμέαν, Δελφούς και τράβα κορδέλα.

— Έπί τέλους προχθές γύρισαν στη Φλώρινα άπ' όπου πήραμε ένα ένθουσιώδες τηλεγρ άφημά των.

— Μαζύ τους πέρασαν μερικά από τα μέλη της Χ.Α.Ν μια ήμέρα στη Βάκιζα.

— Έκει οί Φλωρινιώτες πήραν το πρώτο θαλάσσιο μπάνιο, που παίρνουν στη ζωή τους.

— Θέλετε να άκούσετε πώς τους φάνηκε ή θάλασσα; ... Πικρή!!!

— Το βράδυ το πέρασαν στη Βούλα με τους μαθητάς του Μαρασλείου, την άλλη ήμέρα στον Μαραθώνα κ.λ.π., μέζρη που έφυγαν για το Άργος.

— Η επετεινή είνε ή δεύτερα έκδρομή που κάνουν. Η άλλη έγινε στην Χαλκιδική— Άγιον Όρος με 200 μαθητάς μετέχοντάς.

— Του χρόνου σκοπεύουν να πάνε στην Κων/πολιν.

— Τι λένε τα άλλα Γυμνάσια; Έχουν μπροστά τους ένα τόσο φωτεινό παράδειγμα...

Η «Νεανική Ψυχή» με πολλήν χαράν δέχεται γράμματα και συνεργασίαν από τους άναγνώστας της, τους όποιους θέλει να γνωρίση και να βοηθήση, εις ό,τι θά μπορούσε, (λόγου χάριν εις ζητήματα σπουδών, μελέτης ή ό,τι δήποτε άλλο. Θέλει να τους κάμη φίλους και να τους δωση τις εύκαιρίας που παρέχει τό πρόγραμμα της Χ.Α.Ν.

Θεός. Άμαρ. Εύχαρ στώ για τα καλά σας λόγια και περιμένω από σάς κάθε είδους συνδρομή για τό έργο της «Νεανικής Ψυχής». Όσο για τό ποίημα που μου έστειλάτε, πρέπει να σας πώ ότι έχει πολύβαρό θέμα, κι' αυτό τό ζημιώνει.— Ι. Πόθ. Εύχαριστώ για τη μικρή συλλογή των ποιημάτων σας, που μου έστειλάτε. Έχουν μιá άπλότεια που εύθύς εξ αρχής διαθέτει εύνοϊκά, επίσης ειλικρίνεια. — Συνδρομητήν Γ. Η. Εύχαριστώ, αγαπητέ μου, για την αγάπη σου για τη «Νεανική Ψυχή», που σ' έχαμε να τα της κάμη: και... τραγουδι Φθάνει να μη μου ζητήσης να τό δημοσιεύσω. Και τα δυό που μου στέλνεις δέν είναι παρουσίασμα. Αισθάνεσαι την ώμορφιά, δέν μπορείς όμως να κάμης τό αισθημα αυτό ποίημα. Μα δέν είναι άνάγκη, αγαπητέ μου! Γιάννην Παραμυθ. Το ποίημα πουμου έστειλάτε έχει-για ν' αρχίσω από τα καλά-άληθινά θέματα, μου άρξσει ή ιδέα του. Δέν μου άρέσει όμως; ή υπερβολική του ώμότης. Έπίσης τό πρώτο τετράστιχο είναι μιá φράσις χωρίς ρήμα και από τον τρίτο στίχο του τετάρτου τετραστίχου λείπει μιá συλλαβή. Αν μορφήτε να τό διορθώσετε, στείλετε πάλι είναι καλή ή ιδέα του.— Αντών. Άναστασόπ. Η «κυνηγετική έκδρομή», που μου έστειλάτε δέν μπορεί να έχη καλλιτεχνικές αξιώσεις, ούτε γενικώτερο ένδιαφέρον. Είναι όμως μιá σρωτή αφήγηση, για την όποία σάς συχαίρω, όπως και για τό γεγονός ότι παρακολουθείτε τα μαθήματα της νυκτερινής Σχολής του Συλλ. Έμπορ Όλοι οί μαθηταί της, που ύστερ' από τη δουλειά του μαγαζιού πηγαίνουν να μάθουν γράμματα, είναι μικροί ήρωες.— Θέμυν Άμέθ. Μήπως είσθε... δίδυμος με τον Γιάννην Παραμυθ.; Το ποίημα που μου έστειλάτε στέκει στα πόδια του ως στίχος, αλλά τό νόημά του είναι άσαφές. Πρέπει να κατασταλάξη σε μιá ιδέα, τώρα λείπει πολλά και τίποτε. Άνδρ. Κοψ. Ένεγράφητε συνδρομητής δι' έξ μήνας. Αν μορφήτε, περάστε να πάρετε την άπόδειξιν τότε θά σας δώσουν πληροφορίες και για τις έκδρομές μας. Στους ύπολοίπους θ' άπαντήσω στο έπόμενο.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

Κεφάλαια Μετοχικά και Άποθεματικά
Δρχ. 1.205.000.000.—

Καταθέσεις (τη 31 Δεκεμβρίου 1930)
Δρχ. 7.150.000.000.—

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ εν Αθήναις.
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ καθ' όλην την Ελλάδα.
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ εν Νέα Υόρκη: 51 Maiden Lane
ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Σικάγωφ: 33 S. Clark Street.
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εις όλας τας χώρας του έξωτερικού.

Η Έθνική Τράπεζα της Ελλάδος έκτελει πάσης φύσεως τραπεζικάς εργασίας εις τό έσωτερικόν και τό έξωτερικόν, υπό έξαιρετικώς συμφέροντας όρους. Δέχεται δε καταθέσεις (εις πρώτην ζήτησιν, επί προθεσμία και ταμειοτηρίου) εις δραχμάς και ξένα νομίσματα, με λίαν εύνοϊκά επίτόκια.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY NEW YORK 51 MAIDEN LANE

Ίδρυθεΐσα υπό της Έθνικής Τραπεζής της Ελλάδος, συμφώνως με τους νόμους της Πολιτείας της Νέας Υόρκης, προς έξυπηρέτησιν των εν Αμερικη Έλλήνων.

Κεφάλαια όλοσχερως καταβεβλημένα
Δολλ. 1.500.000.—

ΣΧΟΛΗ Χ.Α.Ν. ΑΘΗΝΩΝ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΘΕΡΙΝΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

(10^η Θερινή Περίοδος)

ΠΡΩΪΝΑ, 8-10 & 10-12

ΒΡΑΔΥΝΑ, 7-8 & 8-9

*Ἑλληνικά, Γαλλικά, Γερμανικά, Ἀρχαίων, μέσων,
προχωρημένων*

Ἐμπορικά, διὰ καθυστερουμένων μαθητᾶς Ἑμπορικῶν Σχολῶν.

Λογιστική, τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριμήνου.

Ἐτενογραφία, τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς ἑξαμήνου.

Μανδοῦρινον-Κιθάρα, θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς.

— *Καθηγηταὶ Εἰδικοί* —

— *Ἐόστημα Πρακτικὸν* —

— *Δίδακτρα ἐλάχιστα* —

Ἐναρξις μαθημάτων τῇ 1^η Ἰουλίου.

Λήξις τῇ 30^ῃ Σεπτεμβρίου.

*Αἱ ἐγγραφαὶ ἤρχισαν. Πληροφορίαι εἰς τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Τμήμα
Χ. Α. Ν. (Μητροπόλεως 44.)*

*Ἐπι πλέον: Ἀναγνωστήριον, Βιβλιοθήκη, Δέσχη, Περίπατοι,
Ἐκδρομαί, Διαλέξεις, Ἀθλητικά, Κινηματογράφος κτλ.*